

anis Manuscriptis ad se pervenisse; vid. Buglossum five Borrago dulcis mellita Lancastrienfis *Lob. Illustr. p. 121.* ubi descriptio brevior & libera ab erroribus a Parkinsono commissis.

Inde Echii marini nomine proposita fuit in *Phyt. Brit. p. 36.* quo titulo & *Rajus* in *Cat. Plant. Angl. Synops. & Hist. Plant. Tom. 1. p. 500. n. 13.* recensuit & succincte descripsit, quamvis dubitet, an recte ad Echium retulerit, nec immerito; ab Echio enim florum figura, seminibus, quin & habitu totius, & foliis longissime recedit. Echii marini nomine etiam breviter descripsit *Sibbald Scot. Illustr. P. II. L. 3. p. 55.* & figuram dedit *Tab. 12.* sed minus bonam; omnia nimis parva exhibentur.

Ab *Hermann* in *H. L. Bat.* vocatur Buglossum maritimum incanum, cæruleo flore, quo nomine etiam recensuit *Tournefort. Inst. R. Herb. p. 135.* At Buglossum non est, nec incanum dici meretur. In *Flora Bat. Sec. p. 62.* denuo Cynoglossi species fit, & Cynoglossum maritimum procumbens læve, purpuro-cæruleum vocatur. Cynoglossi etiam speciem facit, & Cynoglossum procumbens glaucophyllum maritimum nostras, floribus purpuro-cæruleis, semine lævi vocat *Pluken. Alm. p. 126. T. 172. f. 3.* cujus figura non multo magis placet, quam *Sibbaldi*; nec vero Cynoglossæ generi, ob seminum diversitatem, ullo modo conciliari potest. *Plukenetii* figura nonnihil alterata usus *Bobartus Hist. Oxon. Part. III. S. XI. Tab. 28. f. 12. ser. 2.* ubi Cynoglossum Britannicum glaucifolium procumbens, perenne, *Pag. vero 450. n. 12.* Cynoglossum perenne maritimum procumbens, foliis glaucis brevioribus vocat. Ceterum suam sibi descriptionem *Bobartus* habet, eamque satis bonam. Quoniam vero nec Cynoglossum, Buglossum, nec Echium est, nec cum *Cerinte* in omnibus convenire visa fuit hæc planta *Cl. Boerhaev.* ideo novum ex ea genus statuit, & hanc speciem *Cerinthoidem* argenteam, flore pulchro cæruleo nominavit *Ind. Alt. p. 196.* Atque hæc sunt, quæ ad hujus plantæ historiam pertinent.

CHENOPODIUM LYCOPI FOLIO, PERENNE

T. LXVI. F. 76.

TRICUBITALES huic Chenopodio in solo libero sunt caules, recti, rigidi, striati & pilosi, sesquipollicem & amplius crassi, in fictili digitum crassitudine non superantes, in ramos pauciores versus sui medium abeuntes & ad medium usque rubentes, extra id vero magis ramosi sunt, ubique virent & profundius striati, vel potius sulcati sunt caules, in quibus folia ab imo ad summum usque nascuntur utrinque virentia, inter hirsuta & glabra media, non pilosa, nervo saltem medio averfa parte piloso, per ambitum laciniata, *Lycopo* familia, odore quidem non carentia, sed minime adfragrantiam *Chenopodii Ambrosioidis Mexicani*, cujus faciem planta æmulatur, accedentia, immo diverso odoris genere prædita. Quæ folia ad basim & in medio caule (cujusmodi folium seorsum in margine figura prima appictum est) ampliora, in summo caule & ramulis minora, & in spicis floridis valde quam angusta sunt.

Spicæ autem illæ floridæ e foliorum superiorum alis, secundum caules & ramulos nascuntur surrectæ, virentes, e spicis partialibus floridis glomeratim *Her-*

niariæ instar congestis compositæ, quibus apices numerosi albi crassiusculi, in brevibus staminibus nascentes intermixti sunt: Singuli apices didymi sunt, & quini apices & stamina ad singulos calyces pertinent. Calyces vero in quinque lacinias divisi valde parvi sunt, & floribus, i. e. staminibus & apicibus evanidis, globulorum instar se claudunt, semina foventes parva subrotunda, nonnihil compressa, per maturitatem fusca, splendentia. Hæc figura marginali secunda matura, tertia immaturum cum stylo suo bifido, quarta & quinta calyces cum staminibus seorsum designantur.

Sole Libram agitante floruit singulis annis, natum ex seminibus Bonariensibus.

CHENOPODIUM SEMPERVIRENS, FOLIIS TENUITER LACINIATIS T. LXVI. F. 77.

EOSDEM, quos præcedens, natales agnoscit pulchra hæc planta, quæ primo anno pedales & sesquipedales, altero bipedales nacta est caules, virides striatos, ab imo ad summum usque ramosos, ramulis quadrantalibus, trientalibus & semipedalibus, in quibus folia crebra alternatim posita, crassiuscula glabra, late virentia, Senecioni similia, sed tenuius, crebrius & elegantius incisa; quæ folia, in Hibernaculo reposita planta, per omnem hiemem retinet, sequenti vero vere, novis subnascentibus, vetera dimittit. Ceterum folia contrita odorata sunt, sed non tam vehementer, quam Chenopodii Ambrosioidis Mexicani, cujus alias odorem æmulantur.

Ad ramulorum juncturas & e foliorum alis flores & semina plura, velut per verticillos nascuntur, calycibus monophyllis quinquefidis viridibus inclusa, ea differentia, ut florum calyces (nam flores, vel stamina, & semina in eadem planta, iisdemque ramulis seorsum nascuntur) majusculi sint, monophylli, in quinque segmenta per summitatem divisi, in quibus stamina quinque tenuia latent, apicibus parvis luteis capitata, feminum autem calyces longe minores & frequentiores reliquis interspersi observentur, in quibus embryones latent subrotundi, quinque perexilibus filamentis albis, quæstyli, terminati, qui subter ramum plantæ figura prima expressi sunt. Enimvero semina tum ob instantem hiemem ad maturitatem non pervenerunt, in Fimetario tamen reposita planta perduravit & sequenti vere semina parva compressa subrotunda, subfusca, tenui pellicula inclusa habebat, verum non perfecta, sed semiabortiva, donec Junio mense matura quædam semina produceret, turgidiuscula, ex compresso rotunda, fusco-rufa, nulla tum pellicula tecta; vid. figura marginalis secunda.

Ceteroquin & in Chenopodii genere semina, si diligentius examinentur, istiusmodi pelliculam habent, a quo alias calyce nonnihil longiore, minus profunde inciso, semina minus arcte complectente, nec stelliformem prominentiam obtinente, ac stylo quinquefido, cum illius bifidus videatur, differt hæc species; sed cum ob leviores differentias genera plantarum multiplicanda non sint, inter Chenopodii species locare hanc plantam consultius fuit visum.

Ut supra demonstratum, perennat hæc species & semper viret, & toto fere anno vel flores & semina, vel eorum rudimenta monstrat, quo, ut & foliorum figura, ab aliis omnibus differt & facile distinguitur hæc planta.

CHRISTO-

Chenopodium sempervirens,
foliis tenuiter laciniatis.

Chenopodium Lycopi folio, perenne.

P.79.

F.78.

T.LXVII.

Christophoriana Americana procerior & longius spicata.

*CHRISTOPHORIANA AMERICANA PRO-
CERIOR ET LONGIUS SPICATA T. LXVII. F. 78.*

AD octo & amplius pedum altitudinem affurgit, caulibus rectis glabris, digitum inferius crassis, e quibus longis intervallis alterno ortu in pediculis longis, ad basim nodosis, folia nascuntur tripartito divisa & subdivisa; singuli enim pediculi communes in tres alios abeunt, & hi denuo in alios ex adverso fitos, quibus folia innascuntur Christophorianaë vulgari similia, sed ampliora, glabra, parte supina saturanter viridia, prona pallidiora, per margines profunde dentata & altius hinc inde incisa, dempta ala media, quæ minus profunde divisa, sed simpliciter tantum dentata est. Singula autem folia partiala bigemino modo alata sunt, cum impari in extremo pinna ampliore. Folia superiora pediculo communi carent, privatos etiam breviores habent, unde minus, quam inferiora, subdivisa sunt. Ceteroquin foliorum figura eadem, saltem, quo summitati magis appropinquant, eo sensim minora fiunt.

Summi caules in pediculos prælongos excurrunt, teretes glabros, quibus longa serie capitula innascuntur rotunda, minora & sessilia ab initio, coloris ex herbaceo luteoli, tenui ad basim ligula prædita, quæ dein pediculos nonnihil longiores acquirunt & ad grani piperis magnitudinem perveniunt, tota nivea, in quatuor foliola caduca concava dehiscencia, e quibus stamina & apices ab initio viridiuscula, dein niveo candore conspicua undique radiatim porriguntur, ad quorum basim bracteolæ quædam candidæ, quæ petala, illa vero perianthium mihi videntur, (Tournefortius in Christophoriana vulgari perianthium pro flore habuit,) hærent. Has figura marginalis secunda, illa, nempe perianthii foliola figura prima, tertia stamina & apices seorsum monstrat. Ceterum apices ab initio rotundi sunt, deinde vero farina sparsa nonnihil longiores fiunt, secundum longitudinem striati & veluti testiculati. Embryo inter stamina latet oblongus, ex tereti compressus, niveus, cujus stylus tam brevis est, ut vix conspici queat, ipse vero embryo dein in fructum abit turgidiusculum, siliquarum Anonidis æmulum, sed minorem, e cinereo virentem, non pulposum, sed sub medium Septembrem in folliculo crassiusculo, unicapsulari, bivalvi, semina continentem plura virentia, obtuse triquetra, altera nempe parte subrotunda, altera utrinque resecta, ceu in Convolvuli seminibus fieri solet. Qui fructus per transversum sectus figura quarta, quinta vero valvæ & sexta semina seorsum representantur: figura septima iidem fructus integri in spica appositi sunt.

Flores, quos Julio mense fert, odorem spirant gravem, folia autem vix foetida sunt.

Plantam dedit P. Collinson, qui ex Pensylvania accepit, *Plukenetius* vero ejus ramulum habuit ex Carolina allatum, ut ex nomine constat; nam vocat, Christophorianaë facie Herbam spicatam, ex Provincia Floridana *Amalth. p. 54.* cujus figuram qualemcunque, particulam nempe rami, exhibuit *Tab. 383. fig. 3.*

Christophoriana Americana racemosa, baccis niveis & rubris *Mor. Hist. Oxon. Part. II. p. 8.* caules profert pedales, in quibus Majo mense flores nascuntur brevius digesti, in sex foliola (si recte observavit Cornutus) dehiscences, ut docet idem in descriptione & figura Aconiti baccis niveis & rubris de *Plant. Canad. C.*

32. p. 76. 77. a Morifono ad genus suum relati. In nostra planta longe aliter res habet, ut supra demonstratum, profertque ea non solitarias, ut illa, sed plures in summis caulibus spicas longas, quarum flores non nisi sub extremum Julium comparent.

CHRYSANTHEMOIDES AFRICANUM, POPULI

ALBÆ FOLIIS TOURN. COMM. ACAD. R. SCIENT. A.

MDCCV. P. CCXXXVIII. T. LXVIII. F. 79.

HUJUS descriptionem & figuram ad ficcam dedit olim J. Breynius Cent. Plant. Exot. p. 155. 156. sed minus, ut ipse queritur, feliciter factam. Posterio nominibus quidem onerarunt plantam, nemo autem, licet a multo tempore hortis familiaris fuerit, vel describere, vel figuram a virente meliorem parare voluit.

Septennes octennesve nobiscum plantæ arbuscularum formam induerunt, altitudine bicubitali, caudice duum pollicum crassitudine, cortice cinereo vestito, in plures ramos brachiato, inferius cinereos, lignosos, parte superiori virentes & minus duos, intermedia sublignosos, e spadiceo purpureos, in quibus folia alterna serie nascuntur crassa, venis tenuibus vix conspicuis, & nervo utrinque parumper protuberante prædita, nunc extrorsum, nunc introrsum flexa & leniter alterutra parte concava, Populi albæ foliis minoribus C. B. similia, sed nonnihil longiora, per margines crasse & inæqualiter dentata, lævia, utrinque viridia, floccis lanuginosis hinc inde resperfa, superiora vero folia araneosa lanugine utrinque obducta & subincana sunt, minora, quam reliqua, & minus dentata, inter quæ, in ramorum nempe fastigio, flores Junio mense nascuntur plures (tres, quatuor, quinque, sex) pediculis uncialibus villosis insidentes, flavi, e pluribus semiflosculis caducis, simplici serie locatis, tenuiter in apice crenatis, & flosculis plurimis stellatis quinquefidis compositi, farinam ex utriculo tenui fundentibus, stylo destitutis, gracilibus albidis & infœcundis, mox nempe marcescentibus, feminibus insidentibus; semiflosculi vero femina subjecta habent crassiora, subrotunda, virentia, lævia, non striata, quæ mox magnitudine augentur & baccam referunt, in qua nucleus continetur duriusculus, a Tournefortio loco supra citato, & Vaillantio loco infra citando depictus. Quæ femina a Chrysanthemorum feminibus, quibus paria minus accurate scripsit J. Breynius, longe diversa, & hac de causa peculiare genus mereri merito visa fuit hæc & aliæ species C. Commelino, Tournefortio & aliis. Calyx simplex e totidem, quot sunt semiflosculi, foliolis angustis virentibus, interiori parte concavis & femina ab initio complectentibus, constat. Thalamus nudus est.

Figura marginali prima semiflosculus cum femine fœcundo, secunda flosculi cum feminibus sterilibus designati sunt.

Chrysanthemum arborens æthiopicum, foliis Populi albæ nomine descripsit & depinxit Breynius Cent. Plant. Exot. p. 155. 156. Folia rotundiora facta & pediculi justo breviores sunt, flos non bene exprimitur, ut ipse Breynius queritur. Nomen & descriptionem Breynii *Historiæ suæ Plantarum Vol. I. p. 339 & Vol. III. p. 218. n. 93.* intulit Rajus. Idem nomen, eadem descriptio habetur in *Hist. Oxon. Part. III. p. 23. n. 58.* Icon etiam *Seçt. VI. Tab. 3. fig. 56. ser. 3.* est eadem,

Chrysanthemoides African. populi albæ foliis Tourn.

F. 80.

Cirsium altissimum, laciniato folio, subtus tomentoso.

dem, nisi quod flos nonnihil sit emendatus. Denuo subsequenti nomine recensuit *Rajus Tom. III. p. 218. n. 92.* Chrysanthemum flore arbor Africana, fructu rotundo fungoso, Pisi amplitudine, in quo nucleus parvus albus, saporis suavissimi *Hermann.* Chrysanthemum frutescens Africanum bacciferum dicitur *Pein. Hort. Bos. A. 1699. & seqq.* Chrysanthemum Africanum frutescens, Telephii fere foliis crassis, osteocarpon *Pluken. Amalth. p. 55. Tab. 382. f. 4.* quæ figura particulam saltem rami repræsentat cum seminibus aliquot absque flore, & Breyniana melior non est. Chrysanthemum bacciferum, Populi folio, Africanum *Boerb. Ind. Prim. p. 278.* Chrysanthemoides osteospermon Africanum arboreum, foliis Populi albæ *Eid. Ind. Alt. p. 104. n. 2.* Monilifera frutescens baccifera, folio subrotundo crenato *Vaill. Comm. Ac. Reg. Scient. A. 1720. p. 289. n. 1. Tab. 9. fig. 28. 29. 30.*

**CIRSIUM ALTISSIMUM, LACINIATO FOLIO,
SUBTUS TOMENTOSO T. LXIX. F. 80.**

STATURA ei eximia est, & ramorum multitudine quascunque alias antecellit **C**irsii species, decem & duodecim pedum altitudinem æquans, in ramos multos & frequentes, robustos, striatos, mox ab imo alterna serie divisum & subdivisum, foliis ramorum basi & omni eorum longitudini appositis alternis, pendulis, figura Sonchi minus laciniatos, imis (quale num. sexto, septimo vero medium exhibetur) foliis Cardui pratensis *Tragi* instar laciniatis, superne viridibus, inferne cano tomento obsitis.

Ramorum summitatibus capitula innascuntur satis grandia, plantæ magnitudini respondentia, squamatim compacta, squamis (figura marginali prima, secunda & tertia) in brevem & innoxiam cuspidem extantem terminatis, & araneosa lanugine transversim ducta ad basim cuspidum obsitis. Floribus color est dilute purpureus. Flosculi (figura quarta & quinta) numerosi & sat magni aliorum Cirsiorum figuram obtinent, & pappo oblongo plumoso, seminibus insidente, cinguntur; ipsa præterea semina alio pappo multo breviora, thalamum implente, circumdantur.

Caulis inferiore parte tam crassus est, ut duas fere uncias diameter ejus æquet. Rami extant & oblique in omnem partem vergunt, totaque planta multo ramosior & altior, quam alia quæcunque Cirsii nota species est.

Floruit Augusti fine & Septembris initio, anno 1726. Sequenti anno in fictili nutrita planta nec tam alta, nec tam ramosa & elegans, quam antea in solo libero nata fuit.

Considerandum an huc referri queat, Carduo-Cirsium exoticum, foliis splendens glabris, capite magno singulari, Horti Uvedalens. *Pluk. Amalth. p. 50.* Cum non dixerit Plukenetius, an altera tantum, an utraque parte splendeant folia, an subtus lanuginosa sint, cumque figura non illustrarit, nec descripserit plantam, vix certi quid determinari poterit.

Nostrium ex seminibus Carolinensibus ortum est, & capita plura gerebat, foliis subhirsutis & minus splendidibus præditum, unde cum Plukenetiano idem esse vix videtur verisimile.

CIRSIIUM MONTANUM HUMILE, CYNOGLOSSÆ FOLIO, POLYANTHEMUM LHWYD RAI. SYN. ST BR. EDIT. I. P. LIII. ED. II. P. LXXXVI. ED. III. P. CXCIII. HIST. PLANT. TOM. III. P. CXCVI. N. VI. T. LXX. F. 81.

CAULES ex eadem radice perenni nunc solitarii, nunc duo tresve nascuntur, palmares, dodrantaes & pedales, dilute virentes, striati, (striis tamen, ob lanuginem araneosam inductam, vix conspicuis) foliis ab imo ad summum usque vestiti oblongis, absque pediculis cauli adnascentibus, & inferius alarum instar eum aliquotusque amplectentibus, per margines obiter dentatis; superiora vero folia denticulis illis carent, alas etiam breviores & in supremis foliis fere nullas habent. Ceterum folia faciem habent Cynoglossæ virentis, & figura etiam quodammodo superioribus Cynoglossæ foliis respondent, magis autem, inferiora præsertim, Hesperidis vulgaris, quæ Matronalis dicitur, folia referunt, ea saltem differentia, quod nonnihil angustiora sint & longiora, crassiora item & prona parte e viridi albicantia; tenuis nempe & araneosa lanugo hac parte inducta est, supina glabra sunt, saturanter virentia & nonnihil resplendentia, in medio secundum nervum excavata, unde venæ obliquæ in se desinentes producuntur.

E medio caule & in superiori ejus parte ramuli aliquot enascuntur surrecti, quibus capitula plura insident oblonga squamosa, (squamis appressis, non uncinatis, tenui languine obductis) e quibus flosculi (figura marginali prima) prodeunt ventriosi, in quinque angustas lacinias divisi, e violaceo purpurascens, stylum longiusculum, in duo cornicula abeuntem & in exterius plerumque latus (in plene explicatis flosculis) flexum exerentes, vagina inclusum saturanter violacea. Semina (figura secunda) floribus subjiciuntur oblonga e cinereo purpurascens, ex tereti angulosa, pappo oblongo plumoso, extra calycem supereminente, terminata: præterea feminibus squamæ tenues candidæ pilosæ interspersæ sunt.

Junio & Julio mensibus floret. Sponte nascitur in summis rupibus montis *Widhsa* Cambris, *Snowdon* Anglis dicti, totius Arvonie altissimi, unde in Hortum Elthamensem transmisit D. Richardson. Alium præterea locum natalem, nempe *Brearclyff* prope *Brunly* in Lancastria memorat *Merretus in Pinace Rev. N. Br. p. 21*: In exteris regionibus, quod sciam, non nascitur.

A Cirfio Alpino Boni Henrici folio *Inst. R. Herb.* quocum confundit *Vaillant Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1718. p. 158. n. 3.* recte olim distinxit *Bobartus Hist. Ox. Part. III. p. 148. n. 2.* ubi sub nomine Rajano breviter describit. Differt autem illud ab hoc, quod folia habeat pediculis insidentia, breviora item & ad basim latiora, prona parte tota incana, lanugine non araneosa, sed tomento denso, lævi & æquabili superficie, obsita.

Primus omnium hanc plantam observavit *Johnsonus*, qui in *Merc. Bot. Part. II. p. 18.* vocavit Carduum mollem flore cæruleo. Postea eandem reperit Ed. Lhwyd, cujus nomen supra ex Rajo recitatum. *Plukenetius* in *Alm. p. 83.* (ubi cum Carduo molli, Lapathi folio *J. B.* etiam confundit) vocavit, Carduo-Cirfium minus Cambro-Britannicum, floribus plurimis summo caule coaggestis, & figuram ejus a ficca, sed minus perfectam, dedit *Phytogr. Tab. 154. n. 3.*

Cirfium montanum polyanthemum, Salicis folio angusto denticulato *Lhwyd & Rai.* varietas hujus strigosior est, soli conditioni differentiam debens.

Cirsium montanum humile,
Cynoglossæ folio, polyanthemum
Lhwyd.

Cirsium tuberosum, capitulis squarrosis.

CIRSIUM TUBEROSUM, CAPITULIS SQARROSIS

T. LXXI. F. 82.

OB pappum plumosum, flosculos minus panfos & calycis squamas integras foliaceas Cirfio potius, quam Jaceæ, annuero hanc plantam, cui ex radice tuberosa plura sunt folia in orbem sparsa, pedem longa, semunciam lata, rigida & nervosa, e quibus caules surgunt plures simplices, duos tresve pedes longi, digitum minorem crassi, tenui lanugine obsiti, foliis crebris alternatim nascentibus donati, reflexis, inferiorum instar rigidis & nervosis, rectiveniis, subhirsutis, Tragopogonis foliis similibus, sed in mucronem minus acutum productis, nec caulem alatim amplexantibus, iis, quæ e radice nascuntur, aliquanto brevioribus, & quo caulem longius comitantur, eo sensim minoribus & angustioribus. Folia superne glabra, inferne & per margines pilosa sunt, cujusmodi, & magis adhuc, observantur capitulorum squamæ.

Capitula vero in pediolis uncialibus e foliorum superiorum alis alterna serie nascuntur squarrosa, e squamis nempe foliaceis extantibus & reflexis, carinatis, subhirsutis, & flosculis, exteriora versus inflexis, conflata, e quorum medio styli pendent prælongi, barbatos veluti flosculos efficientes. Singuli flosculi, si capitulis eximantur, satis longi, corniculati & incurvi sunt, in quinque per extremum angustas lacinias dissecti, interius villosas, extus glabras, coloris purpurei, seminibus infidentes oblongis, striatis, pappo plumoso coronatis. Qui pappus ab initio flaccidus est, & plumas appressas habet, ad feminum vero maturitatem explicatur & plumas conspicuas habet. Thalamus nudus est, seu nullum pappum, nec squamas seminibus interspersas habet. Ceterum flores eam naturam habent, ut de summo florere incipiant. Floret autem æstivis mensibus.

Figura marginalis prima & secunda semina cum pappo plumoso expanso, tertia quarta & quinta flosculos & semina cum pappo non expanso repræsentat.

Perennem esse plantam radix indicat. Sponte nascitur in plerisque Americæ Septentrionalis provinciis.

Vocatur a *Plukenetio* in *Alm. Bot. Mant.* p. 105. Jacea angustiori folio Virginiana, hirsuto caule, capite oblongo spinoso, squamis hiantibus rigidis ornato, ubi expungendum synonymon Breynianum, de quo quærit, an sit? nempe Cyanus centauroides fruticescens, Lavandulæ folio Cap. Bon. Spei *Breyn. Fasc.* 21. qui planta est longe diversa. Figura *Plukenetii* Tab. 423. n. 3. minus exacta est, ad specimen siccum facta, in qua folia nimis acuta & surrecta exhibentur, capitula vero admodum imperfecte designantur & flores plane desunt, quare & describere & figuram meliorem dare supervacuum non fuit visum.

Alia datur valde similis, ni quidem eadem sit, species, sed foliis (in sicca quidem) magis surrectis, crebrioribus, longioribus & angustioribus prædita, floribus & capitulis nonnihil minoribus, nullis, aut brevissimis pediculis infidentibus, quam designari puto nomine Jaceæ alterius non ramosæ, tuberosa radice, foliis latioribus, flores ferentis pauciores majores, squamis hiantibus armatos, & pediculis curtis infidentes a *Banistero* in *Catal. Stirp. Virgin.* apud *Rajum Hist. Plant. Tom. II. App.* p. 1929. & *Plukenetium* *Mant.* p. 105. Hanc *Bobartus* *Hist. Oxon. Part. III. Sect. VII. Tab.* 27. fig. 10. serie 2. exhibuisse videtur, *Stœbes Virginianæ tuberosæ,*

berosæ, capitulis sessilibus, squamis foliaceis acutis titulo : pag. 137. n. 10. vocatur Stœbe Virginiana tuberosa latifolia, capitulis sessilibus, squamis foliaceis acutis donata. At latifolia non est, nisi ad radicem, nec synonymon ex Plukenetio hujus loci est, sed diversa omnino planta, nempe Eupatorio affinis Americana bulbosa, floribus scariosis capitulis contectis *Pluken. Alm. p. 142.* cujus icon ex Banisterianis fat laudabilis prostat *Phytogr. Tab. 177. fig. 4.*

Quæ planta in Horto Elthamensi etiam nascitur, & nascendi modo similis quidem est huic speciei, at folia inferiora latiora sunt, eaque, ut & quæ in caule locantur, venas obliquas habent, capitulorum vero squamæ obtusæ sunt & subrotundæ, flosculi non æque longi sunt, pappus vero brevior plumas non æque conspicuas habet. Observo autem ad sequentem speciem, numerum in Tabula Bobarti videri mutandum, & figuram illam ad descriptionem nonam, nempe Stœbes Virginianæ tuberosæ angustifoliæ, capitulis sessilibus, squamis foliaceis acutis referendam, ceu cui melius respondet, quam latifoliæ, quam superficialiter tantum &, ut videtur, ad iconem Plukenetii describit. Sic potest esse planta Plukenetii, quamvis quoad capitula correctionem mereatur nomen & descriptio Bobarti.

Jacea angustifolia minor Virginiana, tuberosa radice Banisteri *Pluk. Alm. p. 349. fig. 7.* Asteris species est. Jacea latifolia Virginiana, radice tuberosa Banisteri *Pluk. Alm. p. 190. Tab. 419. fig. 7.* mihi nondum visa. Vereor ne Plukenetius pro Banisterianis alienas plantas hic suppeditet. Sane cum ipse *Plukenetius Mant. p. 105.* ad Jaceam latifoliam Virginianam, radice tuberosa Banisteri, Jaceam alteram non ramosam, foliis latioribus, flores ferentem pauciores majores, squamis hiantibus armatos & pediculis curtis infidentes *Banist. Cat. Virg.* referat, patet ipsum sibi contrariari; ubi enim squamæ hiantes & ubi pediculi curti in figura illa *7. Tab. 419?* Undecunque nactus sit nomina illa Plukenetius, nempe Jaceam latifoliam Virginianam, tuberosa radice *Ban.* Jaceam angustifoliam, tuberosa radice *Ejusd.* & Jaceam angustifoliam minorem Virginianam, tuberosa radice *Ejusd.* quæ in *Cat. St. Virg. Banisteri* non prostant, videntur mihi duo posteriora ex mente Banisteri ad sequentem, primum autem vel ad nostram hoc capite descriptam, vel ad ejus alteram speciem, cui pediculi curti, referenda esse. Si modo distinctæ species, & non varietates saltem sint. Habemus quidem utriusque specimina exsiccata distincta, sed ut verum fatear, illam nascentem nondum vidi, & dubitatio semper subiit animum, an non varietates potius, quam diversæ species sint. Igitur latifoliam dixisse videtur Banisterus, respectu sequentis, cui folia sunt multo angustiora. Vel per me licet, referatur latifolia ad figuram illam *Pluken. Tab. 177. fig. 4.* cui nomen Eupatorio affinis Americana bulbosa, floribus scariosis capitulis contectis, licet huic aliud jam ex Banistero, Plantæ nempe pappescentis non lactescentis, Virginianæ synonymon adaptetur *Alm. p. 142.* quod nomen nimis generale, nec in Banisteri Catalogo impresso, nec in Manuscripto exemplari, quod servatur in Bibliotheca Sherardina, invenio.

Cirsium tuberosum, Lactucae capitulis spicatis.

CIRSIIUM TUBEROSUM, LACTUCÆ CAPITULIS SPICATIS T. LXXII. F. 83.

PERVENUSTA planta forte fortuna e terra, qua stirpes quædam e Carolina advectæ erant, enata est, quæ cum primum prodiret, folia tenera perangusta graminea, ad margines pilosa, monstravit, inde in olla studiose reposita, cauliculum nacta est sesquipedalem, solitarium, non ramosum, culmum crassum, striatum virentem, in summitate e fusco dilute purpurascentem, qui foliis ab imo ad summum usque vestiebatur crebris, alternis, oblongis & angustis, rigidioribus jam, a basi ad mediam usque partem pilis tenuibus oblongis, non admodum crebris, per margines obsitis, Tragopogonis Apuli humilis hirsuti lutei *Col. Ecphr. Part. II. p. 233.* non absimilibus, imis brevioribus & latioribus, quæ sequuntur angustioribus & longe longioribus, versus basim nonnihil angustatis, dein rursus, qua cauli adherent, nonnihil ampliatis, reliquis superiora versus locatis brevioribus & angustioribus, planis, (cum inferiora aliquantum cava sint) ubique eadem fere latitudine gaudentibus, extremitate obtusa terminatis, nullis venis exaratis, horum autem loco, si diligenter observentur, crebris punctis (viridibus) pertusis.

E foliorum inferiorum alis foliola quædam juniora, mox vero versus medium caulem ad summitatem usque flores e singulis alis singuli nascuntur, alterna serie brevibus intervallis in spicam digesti, parvi, de summitate florere incipientes, coloris e violaceo amœne purpurei, flosculis in eodem capitulo locatis septem, octo, novem & decem, pro florum ratione majusculis, ventriosis, in quinque æquales, intus glabras, laciniis divisis, e quibus utriculus erigitur subfuscus, stylum emittens ab initio conjunctum & simplicem, dein in duo oblonga crassiuscula cornicula purpurea abeuntem. Semina oblonga striata, subhirsuta sunt, quibus pappus infidet brevis, cujus pili tenues sunt & simplices ab initio videntur, ad seminum vero maturitatem, si per lentem vitream examinentur, plumosi deprehenduntur, plumis pertenuibus & nudo oculo non conspiciendis. Thalamus, ut in præcedenti specie, se habet. Capitula oblonga squamosa sunt, Lactucæ Sylvestris laciniatæ minoris capitula situ & figura imitantia, glabra, squamis ad basim saltem pilis aliquot pertenuibus obsitis appressis, ipsis squamis non, ut in præcedenti specie, extantibus, nec ita cuspidatis. Flosculi etiam minus, ac in priori, extrorsum vergunt & breviores multo sunt, stylosque minime tam longos emittunt.

Figura marginalis prima flosculum nondum explicatum, secunda tertia & quarta flosculos explicatos cum pappo cohærente demonstrat, figura quinta & sexta pappum eundem plumosum, septima totum florem cum calyce repræsentat.

Floruit Novembri mense, orta modo supra demonstrato. Nascitur etiam, ut ex synonymis modo enumerandis constabit, in Virginia, & in aliis, procul dubio, Americæ Septentrionalis provinciis. Perennis est planta, radice tuberosa gaudens.

Banisterus primum observavit, cui dicta fuit, Jacea non ramosa, tuberosa radice, foliis plurimis rigidis perangustis, flores ferens multos parvos rubentes acaules, in spica ad caulem sessiles, ut refert *Rajus Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1927.* Procul dubio spontanea planta non, aut minus, quam reliquæ tuberosæ, ramosa est; nobis tamen non tantum duo tresque caules sequentibus a primo ortu annis enati sunt, sed & ex his caulibus plures ramuli (indivisi tamen) creverunt,

runt, floresque tum maturius, nempe Septembri mense, protulit, non tantum in primario caule, sed & per ramulos seu virgas spicatim digestos.

Iconem ex sicca imperfectam exhibuit *Plukenetius Tab. 424. fig. 6.* ubi pro *Mantissa* legendum est *Almagestum p. 190.* cujus nomen, ex citatione ipsius, est, *Jacea angustifolia*, tuberosa radice, Virginiana *D. Banister*, quam dein in *Mantissa p. 105.* vocat, *Jaceam Virginianam*, *Leucoji petræi folio rigido*, floribus pulchre purpureis, ad nodos caulium in laxiorem spicam dispositis, ubi synonymon *Banisteri* ex *Rajo* modo memoratum subjungit, vitiose licet impressum. Ceteroquin caules nodos nullos habent. Huic nomini *Banisteriano*, ne quid desit, & suum præfixit *Bobartus*, cui dicitur, *Stœbe Virginiana tuberosa angustifolia*, capitulis sessilibus, squamis foliaceis acutis donatis *Hist. Oxon. Part. III. p. 137. n. 9.* Verum squamæ acutæ non sunt. Descriptio quoad caulem & folia, sed non quoad capitula, respondet, quæ duo triave aut plura tribuit, sed nostra, quod & nomen *Banisteri* innuit, numerosa per omnem pæne caulem capitula profert. Credo mendum esse in *Tab. 27. Sect. VII.* & loco numeri 10. legendum esse 9. ita ut figura ad nomen *Bobarti* modo memoratum referenda sit; figura autem numero decimo posita, & descriptio sub numero nono tradita ad præcedentem speciem pertineat. Expungendum ergo ibi est synonymon *Banisteri*. Non poterat enim *Bobartus* plantam, cujus figuram dat, tam superficialiter, ac decimam, describere.

Si conjecturæ locus, huc retulerim *Jaceam Carolinianam purpuream*, *Virgæ aureæ facie* *Pet. Hort. Sicc. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 245. n. 3.* Videtur enim a florum situ *Virgæ aureæ* comparasse *Petiverus*, quamvis in reliquis discrepet. Alia, quæ *Virgæ aureæ* comparari queat, mihi non nota est species.

CLEMATIS FLORE CRISPO

T. LXXIII. F. 84.

VITICELLAM, quo nomine ad *Flammulam repentem* designandam usus est *Cæsalpinus*, antehac in *Catalogi Plant. Giffens. Append. p. 165.* dixi *Clematidem cæruleam vel purpuream repentem C. B.* eo quod semina ejus plumosis capillamentis destituta essent, reservans nomen *Clematidis* reliquis plerisque speciebus, quæ semina plumosis cincinnis comata gerunt. Auctor *Floræ Jenensis p. 82.* quæ anno *Catalogum* dictum antecedente prodierat, sed eo tempore, cum ederetur *Catalogus*, mihi nondum visa erat, idem statuit genus, sed diverso nomine, nam *Clematides Flammulas* vocat, genus autem *Viticellæ Clematidis* nomine distinguit. Et quoniam plerique Auctores *Clematides Flammulas* dixere, quoniam porro species ejus generis erectæ *Clematides* minus proprie dicuntur, sint posthac *Flammulæ*, quibus semina plumis longis cincinnata sunt, *Clematides* autem habeantur, quarum semina plumosis capillamentis carent.

Ob semina igitur non plumosa *Clematidis* est hæc species, cujus cauliculi cum hæc scriberem (anno 1728) palmares & pedales tantum, post tertium a satione annum, erant, quin tamen longius procedente tempore enascantur & aliarum instar, si adminicula nacti fuerint, scandant, dubium non videtur. Graciles erant cauliculi, foliis donati oblongis, subangustis, glabris, ex adverso nascentibus, nunc simplicibus, nunc compositis, e tribus nempe foliis, singulis suis pediculis hærentibus,

P. 86.

F. 84.

T. LXXIII.

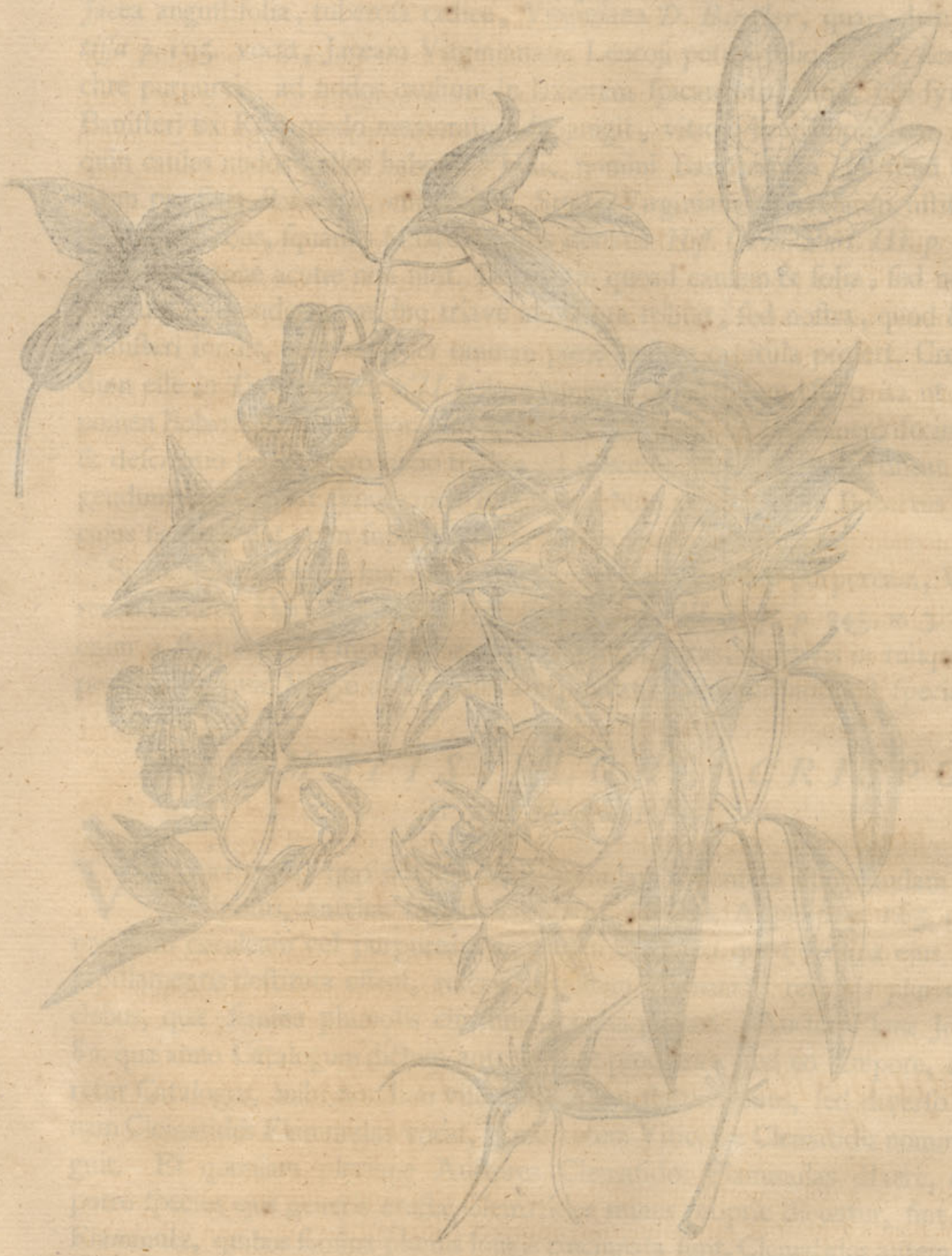

Clematis flore crispa.

POLEMONIUM RADIATUM

Plant.

1773

Polemonium radiatum

... ..

bus, constantibus, quorum nervus non mediam partem occupat, sed in alterutrum latus nonnihil inclinat, oris leniter surrectis, ut modice carinata folia efficiantur, venis a nervo medio oblique procurrentibus. Fit subinde, ut extrema & juniora folia in duo tantum folia partialia dividantur, sed tum alterutrum folium, quod majus est, in duos plerumque lobos dissectum est.

Pediculi e foliorum alis solitarii breves flores gestabant pulchros, pendulos, oblongos, tubulosos, ad basim crassiores, medium versus angustiores, & veluti clausos, inde extremitatem versus in quatuor petala acuminata reflexa divisos, quorum oræ ac superficies rugis transversis, a fulculis petalorum ductis, crispæ fiunt, medium autem, ubi petala a se invicem abscedunt, angustatum est & staminibus oppletur angustis, parum prominentibus. Flores amplius non expandebantur sponte sua, in quatuor tamen partes ad fundum usque levi opera separari poterant: crassiusculi erant, minime tamen æque crassi, ac *Flammulæ scandentis*, flore coriaceo clauso: parte exteriori strias quasdam & veluti costas leviter extantes habebant: color iis dilute purpureus, vel ex purpureo & violaceo candicans: odor tenuis, non insuavis. Semina subnascebantur latiuscula, plana, in oblongos mucrones non plumosos definientia.

Sole ex Virgine in Libram tendente floruit anno 1728. sequenti anno maturius, Junio nempe mense, & flores non omnes pendebant, sed quidam in pediculis erectis erecti, quidam obliqui stabant, plerique autem nutabant, quod, quia planta pedamento recenter alligata erat, ita fieri suspicabar. Caules fusci quadranguli striati, ramosi, bipedales erant, rami quadrangulares: folia ad genicula conjugata, in extremitatibus, seu ad juncturas, trilobata, rigiduscula, glabra. Florum pediculi ex quadrangulo teretes: flores in extremitatibus tantum sarmentorum ad geniculum superius plerumque solitarii erant positi.

Subsequenti anno flores nati sunt majores, erecti & minus clausi, petalis non reflexis, sed explicatis. Hujusmodi flos seorsum figura prima est expressus. Folia etiam superiora ampliora nata sunt, talia, quale figura secunda in margine præsentat. Inferius figura tertia semina separatim apposita sunt.

Nisi sit *Clematis Virginiana*, flore rubro *Pein. Hort. Bos. Anni 1709*, non memini a quoquam memoratam. Nobis quidem nata fuit e feminibus Carolinensibus.

*CLINOPODIUM MENTHÆ FOLIO, INCANUM
ET ODORATUM T. LXXIV. F. 85.*

QUAMVIS a Clinopodio nonnihil recedat hæc planta, florum nempe divifura magis æquali & labio superiori integro, differentia tamen non est tanta, ut a Clinopodii genere excludi mereatur. Flores nempe in quatuor segmenta pæne æqualia dividuntur, segmento superiori, quod galeæ vicem præstat, integro, surrecto, ab initio concavo, per vetustatem reflexo, inferiori propendente & leniter in medio excavato, lateralibus utrinque expansis & superioris instar ab initio concavis, dein planis. Flores albicant, vel potius leviter incarnati sunt; quoniam nempe multis ubique punctis purpureis (per vetustatem cærulescentibus) quæ carneum supra album colorem efficiunt, respersi sunt. Calyces graciles, gibbosi, bipartiti, segmento superiori tribus angustis laciniis, inferiori duabus brevioribus

rioribus diviso. Qui calyces figura marginali prima & secunda, tertia vero flores seorsum exhibentur.

Verticilli nunc duo tantum, nunc tres quatuorve, magni, ramosi summis caulibus & ramulis adnascuntur; nempe ad singula genicula folia ex adverso bina, iis, quæ in reliquo caule, familia nascuntur, e quorum alis utrinque in pediculo communi corymbus calycum & florum nascitur, in unum verticillum coiens, primario pediolo in alios minores diviso & subdiviso, ea ratione, ut in medio & divaricatione ipsorum calyx & flos semper resideat, ad divaricationes autem singulas singulum subjiciatur folium, quod, quo basi proximius, eo majus, quo vero divisiones a basi longius recesserint, eo minus semper redditur, donec ad capillaceam fere tenuitatem perventum fuerit. Hac ratione verticilli isti magni, rotæ instar caules & ramulos ambientes, conflantur.

Planta est caule obtuse quadrangulo, sesquicubitali & bicubitali, ad singula genicula binos emittens ramos subteretes, & bina gerens folia, Menthæ palustris folio oblongo *C. B.* familia, nempe utrinque acuminata, in medio latiora, per margines obiter dentata, molli tenuique lanugine incana obducta; odoris aromatici, ex Majorana & Origano veluti mixti. Folia inferiora superne viridia sunt, inferne incana, superiora magis incana fiunt minusque dentata sunt, suprema & verticillis subjecta plane non incisa, tota vero incana observantur.

Est Clinopodium majus Virginianum, non ramosum, verticillis majoribus, floribus brevioribus carneis *Hist. Oxon. Part. III. p. 374. n. 4.* Clinopodium maximum Virginianum, verticillis majoribus, floribus minoribus carneis *Ibid. Sect. II. Tab. 8. ser. 1. fig. 4.* In qua figura flores nec in verticillis, nec seorsum recte expressi sunt, cetera sat bene se habent: descriptio licet ad virentem plantam facta, nimis est superficialis. Cur etiam non ramosum dicatur, rationem non video. Nobis plerumque, superiora versus, ramosum observatum.

Huic idem est, Clinopodium Serpentaria dictum, latiori folio, capitulis grandioribus, ex Provincia Mariana *Pluk. Mant. p. 51. Tab. 344. fig. 7.* quæ figura ad plantam ficcam facta multo minus, quam illa, bona est: & Clinopodium incanum seu cinereum, foliis longiusculis, verticillis in summo caule, Marilandicum *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 298. n. 1.* qui ex ficca descripsit, sic sat bene: item Clinopodium Virginianum album, fragrans, latifolium *Pet. Hort. Sicc. n. 53. Raj. ibid. App. p. 243.* Videtur etiam Origanum foliis ad summitatem caulium canis, floribus multis pallide cæruleis in cymis ramorum dense stipatis *Banist. Cat. apud Rajum Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1229.*

Ceterum non tantum in Marilandia & Virginia, sed in Carolina etiam nascitur. Sole Virginem tenente nobiscum floret. Perennis est planta.

CLINOPODIUM RUGOSUM, CAPITULIS SCABIOSÆ T. LXXV. F. 86.

SI cuiquam etiam ex antiquis generibus hæc planta associanda fuerit, non aliud occurrit, cui magis respondeat, quam Clinopodii genus. Nam flores in familia capitula congesti nascuntur & figuram habent Clinopodii floribus proxime accedentem. Caules recti sunt, quadrangulares, subhirsuti, bicubitali & amplius altitudine,

Clinopodium Menthae folio, incanum & odoratum.

Clinopodium rugosum, capitulis Scabiosæ.

dine, versus mediam partem ramos e foliorum alis emittentes, in quorum tam ipsius caulis, quam ramorum, versus summos caules nascentium, summitatibus capitula in pediculis ab initio brevioribus, dein longioribus nascuntur, Scabiosæ æmula, corona nempe foliosa cinctâ, calycum mucronibus, ut in Scabiosâ, prominulis, e quibus flores nascuntur parvi albidi (hos seorsum vid. figura marginali prima) labio superiori latiusculo, in duo subrotunda, ab initio concava, dein modice reflexa segmenta diviso, purpureis punctis distincto, lateralibus laciniis minoribus, utrinque reflexis, coloris candidi, segmento inferiori longiusculo propendente concavo, coloris ex luteolo herbacei. Flores, præsertim antequam aperti sunt, parte exteriori pilosi sunt. Calyces (figura marginali secunda) breves in quinque angusta albida, invicem fere æqualia, segmenta divisi sunt, duo saltem posteriora reliquis nonnihil angustiora sunt, exterius parum aut non striati, in capitulum Scabiosæ æmulum, ut supra dictum, arcte sine pediculis congesti, nullis foliis aut ligulis intermixtis, in quibus semina latent quatuor, parva, nigra, lucida. Cujusmodi subter capitula folia & in aliis quidem Clinopodii speciebus observantur, sed minus æqualia & observabilia, præsertim in vulgari Origano simili, in quo adeo tenuia sunt, ut vix conspiciantur. Ceterum capitula illa contrario situ decussatim sibi respondent, & tria, quatuor & plura paria in eodem ramo locantur.

Folia, ut in aliis Verticillatis, conjugata decussatim posita sunt, rugosa, subhirsuta (pilis pertenuibus, nec nisi in nervo averso apparentibus) per margines obtuse crenata, inter Cardiacæ & Lamii media, aspectu foliorum & totius plantæ quodammodo Leonuri, colore luteo-virente, odore, si terantur, Scordii, sed minus forti, sapore amaro, Lupulum æmulante. Quæ in latere figuræ utrinque appinguntur, ex inferioribus foliis sunt.

Originis est Carolinensis, planta perennis, quotannis Octobri mense in Horto Elthamensi florens, in quo alia & diversa species habetur, in Barbadeni & Jamaica Insula nascens, floribus & capitulis huic similis, sed foliis majoribus, magis hirsutis, prædita, corona foliosa capitulis subjecta brevior & e paucioribus foliolis, sex septemve, cum nostra foliola longiora duodecim & plura obtineat, composita, quæ variis nominibus proposita, descripta & depicta fuit. Vocata nempe fuit, Scabiosæ affinis Chrysanthemii facie, Lamii foliis Americana *Pluk. Alm. p. 335. Tab. 222. fig. 7.* Dein Mentha melissoides Americana, prope summitatem caulis floribus ex alis longo pedunculo Lupuli adinstar glomeratis *Eid. Mant. p. 129.* Porro Sideritis spicata, Scrophulariæ folio, flore albo, spicis brevibus habitioribus rotundis, pediculis infidentibus *Sloan. Cat. p. 65. Hist. Tom. I. p. 174. Tab. 109. fig. 2.* Et Mentha Americana inodora, foliis subincanis, floribus longissimis pedioli infidentibus Hermannii *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 284. n. 7.* quod synonymon secure ex Phytophylacii Sherardini auctoritate adjicio. Quam longe autem a Menthæ, Sideritidis & Scabiosæ genere differat hæc planta, ex floribus & capitulorum, quæ cum hac specie congruunt, figura constat.

Melissa altissima globularia *Plum. Catal. p. 6.* hujus etiam generis species est, quæ an eadem sit cum modo memorata specie ambigo, quoniam altissima, in Historia vero Jamaicensi tripedalis dicitur, & quoniam Plumierus folia ampliora & longioribus pediculis innascentia in Delineationibus suis exhibet. Sed hæc acci-

dentalia videntur. In Horto quidem Elthamensi ad quinque & sex pedum altitudinem affurgit, & folia habet, antequam floret, ampla, ubi vero floret, angustiora.

CLITORIUS TRIFOLIUS, FLORE MINORE
CÆRULEO T. LXXVI. F. 87.

HOC genus primus advertit & Clitorii nomine distinxit *Petiverus* apud *Rajum Historiæ Plantarum Tom. III. App. p. 243.* ubi duas hujus generis species, nempe Clitorium Marianum trifoliatum viridem n. 54. & Clitorium Marianum trifoliatum subtus glaucum n. 55. recenset, derivato nomine a Flore Clitoridis Ternatenfibus *Breyn. Plant. Exot. Cent. p. 76.* quæ hujus generis species est, foliis pinnatis prædita: Non longe post Ternateam hoc genus vocavit & ab aliis, Papilionaceo flore gaudentibus, sequenti ratione distinxit *Tournefortius Comm. Acad. Reg. Scient. A. 1706. p. 84.* nempe quod vexillum alas & carinam pæne occultet & quod semina subrotunda sint; quibus notis addit folia pinnata. Verum cum, ut ex memoratis modo speciebus constat, trifoliata, eæque plures, quam pinnata, reperiantur hujus generis species, in aliis orbis terrarum partibus nascentes, Petiveriana denominatio non immerito retinenda & Tournefortianæ præferenda videtur. Ceterum notis illis inferri debet, florum situs inversus, (qui non tam bene a Breynio, quam a *Rivino*, Phaseoli foliis pinnatis titulo expressus est) vexillum nempe amplum est & inferiorem, cum in aliis Papilionaceis superiorem, locum occupat, & quod carina cochleata non sit, Phaseoli instar; quæ notæ magis, quam supra relatæ, essentielles videntur. Nec contemnendæ filiquæ porrectæ strictiores & magis, ab initio quidem, compressæ, in quibus semina latent minora & magis tumida, & duo foliola membranacea calycibus appensa, quæ in nostra hac specie minora & minus, quam in aliis, conspicua sunt.

Sarmenta hæc ex eadem radice plurima profert, fili instar gracilia, tres, quatuor & amplius cubitos longa, crebra convolutione, a sinistra dextrorsum scandentia, quibus terna in pediculis tenuibus adnascuntur folia oblonga, modice cava, venosa, tenuia, subrigida, superne viridia, inferne pallidiora, quæ licet glabra visu appareant, tactu tamen subaspera sentiuntur, e quorum alis in pediculo communi unciali duo plerumque flores nascuntur, quorum carina & alæ superiorem, vexillum autem inferiorem locum occupant, coloris, antequam aperiuntur, herbacei, aperti vero intus e violaceo ad cæruleum vergunt, extus obsolete e viridi albicant. Refractarii autem sunt flores, nec nisi in caldario & sole urgente facile, explicantur plures etiam ante, quam eo perveniant, decidere solent.

Siliquæ subnascuntur porrectæ, ab initio obscure virentes & compressæ, per maturitatem subfusca & nonnihil (minus tamen quam vulgaris speciei) torosæ, in quibus semina latent parva, oblongo-rotunda, reniformia, fusca, maculis obscurioribus subpunicis variegata, & hilo obscure albicante distincta. Ex altero figuræ latere filiquæ num. primo, ex altero semina matura num. secundo, superius vero num. tertio & quarto flores aliquot seorsum appinguntur.

Æstate floret & sub Auctumnum semina perficit. Sponte nascitur in Insulis Americanis calidioribus.

Ad

P. 90.

F. 87.

T. LXXVI.

Clitoria trifolius, flore minore caeruleo.

XXXI

187

109

CLITORIA TRIFOLIATA

H

Clitoria trifoliata
 Linn. Cat. Hort. Upsal. p. 109. t. 1. f. 1.
 Linn. Sp. Pl. p. 109. n. 109.
 Linn. Syst. Nat. p. 109. n. 109.
 Linn. Syst. Nat. p. 109. n. 109.
 Linn. Syst. Nat. p. 109. n. 109.

Ad hoc genus referri debet, Planta leguminosa Brasiliiana, Phaseoli facie, flore purpureo maximo *Breyn. Cent. p. 78.* quæ trifoliata etiam est, cui eundem existimo Phaseolum floris vexillo amplissimo, filiquis rectis teretibus *Plum. Cat. p. 8. Inst. Rei Herb. p. 415.*

*COMMELINA ERECTA, AMPLIORE SUBCÆ-
RULEO FLORE T. LXXVII. F. 88.*

QUAS plantas Ephemeris nomine designavit *P. Hermannus in Par. Bat. p. 142. & seqq.* eæ dempto Phalangio ephemero Virginiano Tradescanti *Park.* quod Tradescantiæ nomine ob flores regulares recte distinxit *Floræ Jenensis Auctor,* ad id plantæ genus referendæ sunt, quod Commelinam inscripsit *C. Plumier Nov. Gen. p. 48.* cujus notas facit, “flores e duobus petalis constantes, uno versu positæ, & calyci quadrifolio infidentibus, e quorum medio surgat pistillum, quod deinde abeat in fructum membranaceum tricoccum, seu in tres loculos divisum, semine foetos subrotundo.” His notis addit, “flores plures simul in uno loculo concludi cochæformi.” Quæ omnia, demptis staminibus & apicibus, quæ non bene expressa sunt, icone sat laudabili exhibuit *Tab. 38.* Enimvero, observante etiam *Flore Jenensis Auctore, Edit. I. p. 56. II. p. 48.* hujus generis flos non dipetalos, sed vere tripetalos est & irregularis, & alterum folium, quod calyci annumerat Plumierus, ad florem potius pertinet.

Errori ansam dedit, quod petalum hoc in duabus a Plumiero visis speciebus parvum sit & inconspicuum, nullo colore insigni distinctum, nec a calycis foliis figura diversum. Accuratus autem examinatum perianthii foliis tenerius est, & vere petalon esse hoc foliolum, aliæ evincunt species, quibus natura amplius & colore insigne largita fuit inferius petalon. Accedunt stamina, quæ sena sunt & petalis duplicato numero respondent. Quæ stamina id peculiare habent, quod apices duplicis structuræ gerant; tria quidem superiora breviora sunt, surrecta, apices ab initio subrotundos compressos, dein in lacinas quadrifariam, velut in corpuscula brachiata & crurata hiscentes, gerentia, nullam fundentes farinam spermaticam; tria vero inferiora longiora sunt, incurva & propendentia, quibus apices inhærent & longiores & crassiores, pulverem fundentes spermaticum. Embryo in medio flore hæret subrotundus, in stylum oblongum propendentem incurvum, capitulo subrotundo terminatum desinens. His ergo staminibus terna respondent petala & terna calycis folia, quæ folia, petalorum instar, caduca sunt & non tam florem infidentem habent, ut Plumerus scribit, sed potius petala, circa embryonem enascentia, ambiunt. Ceterum loculi illi seu thecæ cochæformes parte inferiori connascuntur, superiori in duas valvas divisæ sunt, e quibus flores successive prodeunt, fugaces, plures pediculo communi, e thecæ basi orienti, in tenuibus pediculis privatis hærentes, suis singuli perianthiis instructi. Quo observato erroris causa apparet, in quem *Rajus Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1906.* sub Ephemero Africano annuo dipetalo *Herman.* quod Hermannus a Phalangio ramoso Virginiano, foliis latis, repente *Zan.* flore dipetalo, foliis minoribus & mollioribus, radice annua distinguit, incidit, dum, verum, inquit, si ego Verba Zanoni recte intelligo, in florum situ
“ insignis

“ insignis differentia est ; nam in Plalangio Virginiano *Zanoni* flores feminalibus
 “ vasculis non sunt contigui, quemadmodum in hoc, nec per consequens tres
 “ uno calyce inclusi, sed unus tantum tripetalos tribus vasculis feminalibus postea
 “ se exerentibus communis, cum in hoc nullus hujusmodi flos sit, sed tribus va-
 “ sculis feminalibus ex eodem calyce exeuntibus terni infident flores dipetali, hoc
 “ est, singulis vasculis singuli.” Nimirum *Rajus* pro calyce habet thecam illam
 conchæformem, ut ex translatione descriptionis *Zanoni Hist. Plant. Tom. II.*
p. 1194. n. 2. apparet, ubi *calycem* vertit, quem *receptaculum* vocat *Zanonus*,
 in cujus nempe sinu & flores, antequam aperiuntur, & calyces veri & vascula
 reconduntur. Patet etiam bipetalum florem & calycem quadrifolium minus recte
 Africanæ suæ annuæ speciei tribuisse *Hermannum* in *Par. Bat. p. 146.*

Hæc speciei, cujus nomen supra recitatum, præmittere necessarium fuit visum.
 Radix ei perennis non repens, e pluribus constructa fibris longis crassiusculis (ca-
 lami crassitie) parum fibrosis, Petroselino non dissimilibus, recta demissis, e qua
 caules nascuntur sesqui & bipedales, subhirsuti, virentes, teretes, erecti, ad quo-
 rum genicula folia nascuntur, caules vaginæ instar ad basim cingentia, inde am-
 pliata & in oblongum mucronem desinentia, venis parallelis, secundum nervum
 medium decurrentibus, inscripta, subhirsuta, sed non, nisi ad vaginam, pilosa.

E foliorum superiorum alis folliculi nascuntur conchæformes, tenuibus venis
 longitudinalibus præditi, subhirsuti & pilosi, brevioribus, quam sequentes species,
 pediculis infidentes, e quibus successive flores prodeunt pallide cærulei & fere ci-
 nerei, ampliores, quam sequentium, per margines plicati & velut crenati, in su-
 perficie tenuiter striati, veluti dipetali: nam duo superiora petala tantum con-
 spicua sunt, inferius autem parvum perangustum est, ligulæ instar, albicans & pel-
 lucidum, intra perianthii folia lateralia absconditum. Perianthium vero e tribus
 foliolis tenuibus, ex herbaceo albicantibus, superiori quidem minori, lateralibus
 nonnihil amplioribus componitur: Quæ lateralia folia non raro petalorum spe-
 ciem mentiuntur, ampliora nempe sunt, tenuiora & colorem subcæruleum in-
 duunt, & fit subinde, ut invicem connascentur, & petali naturam assumant, quo
 non obstante verum petalum inferius & tenue constanter adest, horum sinu re-
 conditum.

Stamina in medio flore hærent sena, quorum tria superiora breviora apices ina-
 nes, ab initio bracteatos & integros, dein quadrifariam dehiscentes, flavos gerunt,
 tria inferiora longiora sunt & propendent, apices oblongos crassos fariniferos, fla-
 vos item gerentia, quorum medium sursum magis vergit, medium floris locum oc-
 cupans, apicem ferens reliquis crassiore, & magis plerumque incurvum. Vascula
 subnascuntur subrotunda, obtuse trigona, trisperma. Figura marginali prima
 apices & stamina inferiora, secunda stamen & apex medius, tertia tria superiora,
 quarta stylus, omnia e flore nondum aperto desumpta, quinta eadem cohærentia
 e flore aperto designata sunt: figura sexta petalum verum inferius, septima &
 octava fructus exhibentur.

Phalangium ramosum Virginianum, foliis latis, repens *Zan. Hist. Bot. p. 90.*
fig. 35. Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1194. n. 2. huic proxime accedit; sed differt
 caulibus majoribus, magis ramosis, & magis procumbentibus, radice longe lateque
 repente, foliis amplioribus rigidioribus, flore hilare cæruleo, evidentius tripetalo.

Ephemerum

P. 92.

F. 88.

T. LXXVII.

Commelina erecta, ampliore subcaeruleo flore.

Commelina procumbens annua.
Saponariæ folio.

Ephemerum phalangoides Virginianum majus erectum *Pluk. Alm. p. 135. Tab. 174. fig. 4.* Pseudo-Phalangium ramosum, majus erectum *Banist. Cat. Stirp. Virg. foliis angustioribus & lævioribus, flore, secundum specimen ficcum Phytophylacei Sherardini, faturatius cæruleo, thecarum pediculis longioribus a nostra specie differre videtur.*

Ceterum videtur mihi hanc speciem Ephemeris erecti Noveboracensis, Cardamomi foliis nomine descripsisse *P. Herm. Par. Bat. p. 151.* licet ipsi radicem reptantem adscribat Hermannus dicto loco. Forte etiam hanc intelligit per Ephemerum phalangoides Floridanum erectum, Lili Convallium foliis lævibus, ad vaginas caulium molli hirsutie imbutis *Pluk. Amalb. p. 73.* licet nostræ folia subhirsuta sint.

*COMMELINA PROCUMBENS ANNUA,
SAPONARIÆ FOLIO T. LXXVIII. F. 89.*

PLURES hæc ex eadem radice fibrosa annua pedales, bipedales & longiores spargit caules, humi procumbentes & ad genicula radices agentes, ex tereti nonnihil angulosos, glabros, coloris virentis, parte superiori, qua cælum spectant, non raro purpureos, ramosos, ad quorum genicula, quæ nodosa, folia nascuntur, caules vaginæ instar aliquousque cingentia, inde mox ampliata, & ex lata basi mucronata, Saponariæ familia, superne viridia, inferne pallidiora, subglauca, venis secundum nervum medium parallelis exarata, glabra si versus apicem, at, si contra basim stringas, subaspera, pilis ubique destituta, præterquam ad vaginarum margines, qui leviter pilosi sunt.

E foliorum superiorum alis pediculi nascuntur teretes, theca terminati membranacea compressa, viridi & glabra, e qua successive flores prodeunt teneri & cito transeuntes, amœne cærulei, media inter præcedentem & sequentem speciem magnitudine & colore, e duobus petalis latioribus, superiorem locum occupantibus, coloratis, invicem æqualibus, tenuibus striis in ambitum ductis exaratis, ab initio concavis, dein planis, tandem reflexis, nonnunquam in summo divisis & velut cordatis, plerumque per margines in floribus plene explicatis tenuiter crenatis, & uno minore concavo, pellucido albicante, subter stamina locato & inferiorem mediam partem occupante, compositi. Perianthium e tribus foliolis teneris & pellucidis constat, duobus nempe lateralibus nonnihil majoribus, & uno minori, superiorem & posticam floris partem occupante. Stamina fœna reliquis similes apices gerunt, & inferius medium stamen apicem subinde habet infœcundum, superiorum instar fissum. Colore apices superiores sunt flavo, inferiores obsolete ex luteo virente. Vascula reliquis similia, & tam flores, quam vascula plura eidem pediculo communi hærent.

Seorsum figura prima flos, secunda perianthii folium superius & posticum, tertia & quarta folia lateralibus, quinta petala inferiora, sexta stamen & apex superior & non farinifer exhibentur.

Sponte non tantum in Insulis Americanis calidioribus, sed & in Continente, nempe Brasilia, quin & in Africa nascitur. Æstate floret, eodem cum præcedenti & sequenti specie tempore.

Plantæ innominatæ primæ nomine describitur a *Marcgr. Hist. Plant. Bras.* L. 1. C. 6. & figura ejus, sed minus bona, exhibetur. Non tam melior, quam peior est, *Gentianellæ Indicæ Bont. Hist. Nat. L. 6. C. 58.* figura, qua hæc planta designari videtur, cujus descriptionem parum satisficientem recenset *Rajus Hist. Plant. Tom. I. p. 721. n. 14.* ficuti illam ex *Marcgravio*, *Dipetalæ Brasilianæ*, foliis *Gentianæ* aut *Plantaginis* nomine *Hist. Plant. Tom. II. p. 1332.* *Phalangii Africani* perfoliati titulo ejus mentio facta videtur in *Breyn. Exot. Cent. p. 180.* In *Hort. Lugd. Bat. p. 231.* vocatur, *Ephemerum Africanum* annuum, flore bipetalo, & breviter dicto loco describitur, cujus sub dicto nomine figura extat in *Hist. Oxon. Part. III. Sect. XV. Tab. 2. Ser. 2. f. 3.* reliquis quidem melior, sed nec ipsa ex omni parte bona: descriptio dicto loco deest. Denuo paucis mutatis & additis breviter descripta fuit ab *Herm. Par. Bat. p. 145. 146.* *Ephemerum Brasiliani* ramosi procumbentis bipetali, foliis mollioribus titulo. In *Pein. Hort. Bos. 1699.* vocatur, *Phalangium Africanum* flore cæruleo dipetalo, annuum; & in *Plumieri Novis Generibus p. 48.* *Commelina graminea latifolia*, flore cæruleo.

COMMELINA RADICE ANACAMPSEROTIS
T. LXXIX. F. 90.

RADIX e pluribus veluti parvis Napis constat, in summitate crassioribus, inferius tenuioribus, *Anacampserotis vulgaris* radici plane similis, e qua cauliculi aliquot nascuntur dodrantes & pedales, erecti, aut leniter tantum reclinati, teretes, simplices, subinde in ramos aliquot ad basim enascentes divisi, tenuiter striati, virentes, ad genicula, qua foliorum vagina cinguntur, plerumque purpurei, non pilosi, foliorum autem margines, præcipue versus vaginam, pilosi sunt, ut & foliorum averfa pars. Ceterum folia nervosa subaspera sunt, quam præcedentium nonnihil minora, venis vel striis, quam præcedentis, profundioribus exarata; quatuor autem vel quinque in unoquoque latere secundum nervum medium venæ parallelæ decurrunt. Color foliis parte supina viridis, prona pallidior, subglauca est.

E foliorum, superiorum præsertim, sinu pediculi nascuntur oblongi teretes, pilis, caulis instar, destituti, qui folio carinato & complicato terminantur, hirsuto & piloso, striis longitudinalibus purpureis distincto, & venis transversis exarato, in quorum sinu flores hærent glomeratim congesti, quorum capitula, antequam aperiuntur, resupinata jacent, summitatibus cælum, pediculis & basi carinam spectantibus, dein, ubi aperiuntur flores, antequam, nempe versus carinæ extremitatem vergunt, & pediculis surrectis insident; posteaquam vero, quod cito fit, petala præterierunt, posteriora versus, ad basim nempe carinati folliculi vascula & pediculi privati reflectuntur, quod & in reliquis hujus generis speciebus fieri solet. Ceterum flores manifeste tripetali sunt, e tribus nempe petalis coloratis & eadem pæne magnitudine præditis conflati, ab initio concavis, dein reflexis, non striatis & magis, quam præcedentium, æquabilibus & per margines non crenatis, nec plicatis, petalo inferiori obtuse mucronato & veluti cordato propendente, ceteris surrectis & subrotundis; qua de causa pro irregularibus habendi

Commelina raddice Anacamperotis.

CONVOL.

bendi sunt flores, eo magis, quod stamina difformia sint & irregularem situm obtineant; ea enim in petalum inferius partim incurvata propendent, partim superiora petala respiciunt: illa quidem longiora & magis incurva, apices gerunt crassiores & longiores, parte interiore flavos, exteriori cæruleos, fariniferos, in lacinias, instar illorum, non dehiscentes (præterquam medio, quod subinde illorum instar finditur): hæc breviora apices gerunt ab initio subrotundos & compressos, in lacinias incurvas flavas quadrifariam dehiscentes, farina carentes & flore fatifcente in fili tenuitatem abeuntes.

Floribus color est elegantissimus, absque alia mixtura simpliciter & pure cæruleus, saturatior quam præcedentis speciei. Ceterum minores plerumque, quam illius, sunt flores, subinde tamen majores, cujusmodi aliquot seorsum figura octava & nona appicti sunt, nasci solent. Perianthium triphyllum deciduum est, virefcens, foliolo superiori reliquis minori, duobus petalis superioribus a tergo appposito, inferioribus autem, seu lateralibus foliolis aliquanto majoribus, petalon inferius seu anterieus ambientibus. Stylus ex medio embryone prodit incurvus, cum staminibus inferioribus in petalon inferius procumbens. Vascula subnascuntur parva tumida, a stylo residuo apiculata, obtuse trigona, tricapsularia & trisperma, plura pediculo communi innascentia.

Figura marginali prima flos de parte posteriore, ut perianthium appareat, secunda petalon inferius, tertia vascula cohærentia, quarta vasculum separatum, quinta & sexta idem transversim dissectum, septima semina, quæ per maturitatem obscure fusca & pulla, angulosa & rugosa fiunt, exhibentur.

Perennis est hæc species, Julio & Augusto florens, orta nobis ex feminibus Mexicanis.

Matlalytztic Tetzocana: *Triorchis Mexicana Hist. Mexic. p. 253.* videtur esse nostræ eadem planta, licet nec descriptio, nec figura bene respondeat. Defectus quidem illius Historiæ satis sunt noti; figuræ autem pleræque omnes rudes sunt & imperfectæ, descriptiones inaccuratæ. Folia dicuntur serrata, & talia in margine figuræ primariæ appicta sunt, quæ in nostra pilosa sunt: caules porro digitum crassi dicuntur, qui dimidium nobiscum digitum crassitudine non superant: radices *Triorchidis* adscribuntur, at figura e multo pluribus, quam tribus partibus, conflata demonstrat.

P. Hermannus in Par. Bat. p. 150. dictæ Historiæ plantam vocat, *Ephemum Mexicanum erectum, serrato folio; & Plukenetius in Alm. p. 134.* *Ephemum phalangoides Mexicanum surrectum, radice palmata;* licet non sit verisimile, quenquam ipsorum plantam, præterquam ex icone illa, cognovisse.

Nasci dicitur in montibus Mexicanis. Radix, ut refertur in dicta Historia, discutit tumores præter naturam a causâ calida ortos, tusa ac applicata, aut devorata duarum drachmarum mensura, humorum impetus coërcet, sanguinis reprimat redundantiam, æstumque refrigerat.

*CONVOLVULUS CÆRULEUS, HEDERACEO
ANGULOSO FOLIO C. BAUH. PIN. P. CCXCV. N. V.
T. LXXX. F. 91.*

HUJUS iconem, quod a plerisque non absque nævis fuerit exhibita, tum ad emendationem illarum, tum ad differentiam sequentis clarius percipiendam adponere libuit; descriptionem interea, cum ab aliis, *fo. Bauhino* præcipue *Hist. Plant. Tom. II. L. 15. p. 164.* accurate satis tradita sit, omittens.

Nascitur hæc species non tantum in India utraque, sed in Africa etiam, existimaturque esse Nil Arabum, cujus grana vel semina phlegmatis purgandi ergo adhibuerunt; in Horto vero Elthamensi quotannis, pro satiationis & tempestatis ratione, maturius aut serius floret & semina perficit, quibus peractis perit.

*CONVOLVULUS CÆRULEUS, HEDERACEO
FOLIO, MAGIS ANGULOSO T. LXXX. F. 92.*

CONVOLVULUS hic a præcedenti differt præcipue foliis, quæ nonnihil latiora sunt, & angulos sinusque habent plures & rotundiores. Præterea calyx ejus multo magis hirsutus est, & pediculo communi longiore sustentatur. Porro flos, si accurate inspicias, segmenta habet obtusiora, minus serrata, nec æque profunde incisa, nisi per vetustatem; simulac enim flos plene expansus est, mox fatiscere solet & in quinque segmenta, etiam sponte sua, hiare, ac velut lacerari solet, sicuti hoc in figura nostra ad folium inferius & majus exprimitur. Ceterum flores, ut in præcedenti, sub noctem præcipue explicantur, sub meridiem autem sequentis diei singuli fatiscere solent.

Vascula subrotunda, nempe obtuse trigona sunt, acuto apice terminata, in tria ordinarie loculamenta divisa, in quibus semina subtriquetra, duobus lateribus plana, tertio rotundata & in dorsum elevata, villosa, fusco-nigra, duo triave; senarius tamen numerus magis naturalis videtur. Quæ vascula & semina, tam in hac, quam præcedenti specie, seorsum appicta sunt.

Annua est planta, quæ sponte nascitur in Virginia & Carolina, unde semina transmissa Augusto & Septembri mensibus flores suos amœne cæruleos dederunt.

Solus *Parkinsonus* descripsit hanc speciem, idque breviter, *Convolvuli trifolii Virginei* nomine, cujus descriptionem latinam fecit *Rajus Hist. Plant. Tom. I. p. 727. num. 17.* Folia autem non tam minora, ut Parkinsonus vult, quam potius æqualia, immo majora, quam præcedentis, nobis visa sunt. Ceterum *Parkinsonus* folia saltem hujus præcedentis figuræ, quæ ex Dodonæo, apposuisse videtur *Theatr. Bot. p. 169.* in qua (præcedentis) figura flos non bene exprimitur, sicuti & in plerisque reliquis Auctorum figuris, excepta Horti Eystettensis figura, quæ id tantum vitii habet, quod hirsutiam omiserit calycum & cauliculorum, & quod laciniis floris minus distincte expresserit, quamvis & a prima explicatione eæ non æque conspicuæ sint.

Convolvulus caeruleus, hederaceo anguloso folio C.B.

F. 92.

Convolvulus caeruleus, hederaceo folio, magis anguloso.

*CONVOLVULUS CÆRULEUS MAJOR, FOLIO
HEDERACEO T. LXXXI. F. 93.*

A Nil Arabum, cui proxime accedit hæc species, distinguitur, quod illius folia omnia angulosa sint, hujus vero folia superiora & subinde quædam ex inferioribus non angulata observentur, sed præcipue floribus, qui in hac specie ampliores sunt.

Flores autem e foliorum alis nascuntur solitarii, pediculis perbrevibus insidentes, ampli, duorum præcedentium instar elegantissime cærulei, fundo albicante, sub noctem & mane se aperientes, de meridie marginibus, ut in aliis, introvolutis se claudentes & brevi evanescentes, colore amœne cæruleo in purpurascens tum transeunte. Flores, ut ceteræ species, plicas obtinent quinque, a quibus striæ in ambitum floris ducuntur, & inter singulas plicas angulus vel linea altius impressa decurrit, de quarum extremitate, postquam plenam expansionem obiit, flores in quinque partes rumpi solent, ceu in plerisque reliquis hujus generis speciebus contingit. Calyces oblongi quinquefidi, pilosi sunt. Vascula subnascuntur crassa, subrotunda, aliorum hujus generis instar formata.

Sarmentis longis gracilibus perticas & quæcunque apprehenderit, dextrorsum scandit, in quibus folia nascuntur varia; superiora enim, & subinde media quædam integra sunt, ex rotundo in oblongum producta, inferiora angulosa sunt, Convolvulo cæruleo hederaceo anguloso folio *C. B.* similia, leniter hirsuta, viridia, subtus nonnihil pallidiora. Foliorum pediculi oblongi pilosi sunt, cujusmodi & caules observantur.

Annua est planta & Majo mense floruit hæc species, nata ex feminibus per naves, quæ Gambiam, Æthiopiæ fluvium, mancipiorum causa adnavigare solent, allatis.

Alia nobis nata fuit e feminibus Bengalensibus species, floribus huic similis, sed longe minoribus, dimidiam saltem hujus magnitudinem obtinentibus, quam sequentis vero nonnihil majoribus, cujus figuram, cum in ceteris non differat, omitto.

*CONVOLVULUS CÆRULEUS MINOR, FOLIO
SUBROTUNDO T. LXXXII. F. 94.*

SARMENTA gracilia prælonga e viridi obscure purpurascunt, quæ aliorum instar, contrario Solis cursui motu, nempe a sinistra dextrorsum perticas & vicina quævis scandunt, in quibus folia nascuntur integra, cordata (angulosa nondum observavi) subhirsuta & per margines superficiemque tenuibus pilis obsita, parte supina viridia, prona subglauca, e quorum alis in pediculis semuncialibus & uncialibus flores nascuntur nunc solitarii, nunc gemelli (quorum pediculus communis ad biuncialem sæpe longitudinem excrescit) coloris amœne cærulei, fundo floris candicante, non tantum quam prioris, sed & quam Convolvuli cærulei, hederaceo anguloso folio *C. B.* & quam Convolvuli cærulei, hederaceo folio magis anguloso, minores & colore nonnihil saturatiore præditi, in orbem expansi, qui ubi marcescere incipiunt, quod ipsis more aliorum nyctemeri spatio, vel citius, ac-

cidit, in quinque lacinias rumpuntur, & mox oris in se volutis denuo clauduntur, cæruleo tum in purpureum colorem transeunte. Calyces in quinque angusta segmenta dividuntur, quibus ad basim ligulae aliquot appositae sunt, multis pilis oblongis albidis, e verrucis parvis virentibus orientibus, obsiti, florum autem pediculi (inferiori parte ex purpureo nigricantes) pilos breviores habent.

Vascula subnascuntur satis magna, rotunda, quae antequam semina plene matura, transversim secta velut sexcapsularia apparent, seminibus autem exemptis non nisi tricapsularia sunt, bina in singulis loculamentis (per maturitatem subinde solitaria) semina continentia. Quae vascula hoc tempore dissecta elegans de se spectaculum praebent, nam structura seminum, e meris foliis in se volutis, etiam nudo oculo cerni potest. Alia vascula plene matura quadricapsularia erant, cujusmodi septum seorsum figura prima, secunda semina (quae per maturitatem pulla, in dorso elevata, altera parte utrinque plana & veluti resecta) tertia vasculum triloculare, seminibus exemptis, quarta vasculum immaturum dissectum, quinta integrum exhibentur.

Convolvulus purpureus, folio subrotundo C. B. folia nostro habet similia, sed duplo ampliora, & flores longe ampliores, in lacinias non, aut rarius fatiscentes, coloris purpurei.

Annua est haec species, quae aestate floruit nobiscum, nata ex seminibus e Mississipica regione missis & a D. Bern. de Jussieu in Hortum Elthamensem collatis.

**CONVOLVULUS FLORE MINORE LACTEO,
FUNDO ATRO RUBENTE T. LXXXIII. F. 95.**

EX cauliculo sublignoso, cortice cinereo vestito, plura ab ima parte sarmen-
ta gracilia, bicubitalia & longiora, emittit, quae ubi pedamenti, si id non satis longum fuerit, summitatem attigerint, deorsum revolvuntur, sed ordine inverso, a dextra nempe sinistrorsum voluta, cum sursum aliorum instar a sinistra dextroversum scandant, si vero, quod scandat, desit, trium quatuorve cubitorum lora longe lateque provoluta emittit.

Sarmen-
ta haec inferius fere glabra sunt, superius vero pilosa, quorum folia omnia eadem figura praedita, cordata nempe sunt, sed magnitudo diversa; inferiora nempe ampliora sunt & pediculis longioribus, (palmaribus) insident, superiora vero minora existunt, pediculis uncialibus & biuncialibus insidentia, superne viridia glabraque, inferne pallidiora & nonnihil hirsuta, pilis nempe exiguis & vix conspicuis obsita.

Flores e foliorum alis in pediculis oblongis gracilibus progrediuntur parvi solitarii, Convolvuli arvensis communis paene magnitudine, candidi, nisi quod stella, quae inter plicas est, tenui flavedine tincta sit, eo nempe colore, quo flos lactis gaudet, floris autem fundus maculam obscure purpuream, velut oculum, in medio obtineat, parvam, in ima floris parte delitescentem, subito desinentem, nec in petalon productam. Vascula subnascuntur subrotunda, quorum pediculi ad vasculi augmentum reflectuntur & pone vascula crassiores fiunt, striati & glabri, inferiore parte exiguis & vix conspicuis pilis obsiti.

Annua est & Augusto mense nobiscum floruit haec species, orta ex seminibus e
Batavia

Convolvulus caeruleus minor, folio subrotundo.